

27 JUNI 2010 – DERTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Ploegen

„TOEN AANVAARDDE JEZUS VASTBERADEN DE REIS naar Jeruzalem.” Dit vers uit het evangelie volgens Lucas (9, 51) beschouwen Bijbelgeleerden als de beslissende wending in Jezus' leven. Hij neemt zich voor de onzekere toekomst tegemoet te gaan. Vastberaden. Tot nog toe was het leven van Jezus met zijn leerlingen grotendeels een vreugdetocht geweest. Ze liepen rond in de groene valleien van Galilea in het noorden van Israël. Ze werden bijna overal goed ontvangen. Het leven bloeide open. Verlamde mensen konden weer lopen. Een blinde zag voor het eerst het gezicht van zijn vrouw. Een dove hoorde een leeuwerik. Een gestorven kind werd wakker. Jezus bracht leven en een blijde boodschap. „Zo is onze God, mijn Vader,” zei Hij, „een God van levenden, niet van doden.” „Ja”, zegden de mensen vol vreugde.

Maar nu beslist Jezus naar Jeruzalem te trekken. Daar zullen de mensen 'neen' zeggen. Jezus weet dat Hij er veel tegenstand zal ontmoeten en dat zijn leven in gevaar is. Hij gaat van de groene weiden van het noorden naar het verdorde landschap van het zuiden. Maar Hij gaat. Jezus is onderweg. Meer nog, Hij is de Weg. En dan gebeuren drie ontmoetingen in het stukje evangelie dat we vandaag lezen.

Overenthousiast komt een jongeman op Jezus toe: „Ik ga mee met jou, waar je ook wil. Ik zal je eeuwig trouw blijven.” De jongen bloost van trots. „Ja,” zegt Jezus, „mooi, maar weet je wel wat je doet? Een vos heeft een hol om te slapen, een haas heeft een leger, een vogel vliegt 's avonds naar zijn nest, maar Ik heb geen steen om mijn hoofd op te leggen. Mij volgen in liefde en vriendschap is mooi en moedig, maar de liefde kan ook pijn doen. Want de liefde kent geen rust. Liefhebben stopt nooit. Kom maar, moedige man, maar weet goed dat de maat van de liefde mateloos is. Je hart zal zo groot worden dat je alle lijden van andere mensen zal willen dragen.”

Ze stappen nog een eindje tussen de schrale boompjes. Naast de weg staat er nog iemand. Ze heeft verdriet, dat zie je zo. Jezus spreekt haar aan: „Kom en ga met ons mee.” „Ik kan niet”, zegt ze, „hoe graag ook, maar ik moet eerst mijn vader begraven.” „Maar je vader is al lang Thuis. Neen, je hoeft je vader niet te vergeten, je mag hem niet vergeten, maar vergeet dan ook niet dat je vader bij de Vader is. Wil je je gestorven vader in Gods handen geven en meekomen met mij? We gaan op weg. Een harde weg. Maar onze Weg stopt nooit. We zijn 'mensen van de Weg' en die Weg gaat dwars door de dood heen naar eeuwig geluk. Alles gaat dood, maar de Liefde niet.”

Ze komen nog een derde persoon tegen. Hij is aan het ploegen tussen de weerbarstige keien. „Kom je niet mee met ons?”, vraagt Jezus. „Onderweg, voorgoed.” „Ik zou wel willen hoor, maar, maar, maar...” „Jongen,” zegt Jezus, „je bent aan het ploegen. Maar je kijkt steeds achterom. 'Heb ik nog maar zoveel geploegd? En wat zijn die voren schots en scheef. Het is allemaal geklungel', denk je. Laat het verleden achter. Ik bied je een nieuwe kans. Ik bied je hoop en vreugde. Maar jij, jij zet een punt: het kan niet meer. Punt. Lieve man, Hoop is steeds komma's plaatsen, maar geen punt. Verder doen met rechte en met scheve voren. Geef het verleden in Gods handen. Kom mee naar de toekomst. Op weg naar vreugde, Leven, Liefde en Hoop.”

Op Weg gaan dus en verder ploegen, ook al zullen we de oogst niet meer zien. Hier past alleen De ploeger van Adriaan Roland Holst uit Voorbij de wegen (1917):

Ik vraag geen oogst;
ik heb geen schuren,
ik sta in uwen dienst, zonder bezit.
Maar ik ben rijk in dit:
dat ik de ploeg van uw woord
mag besturen,
en dat gij mij hebt toegewezen
dit afgelegene land en deze
hoge landouwen, waar – als in het uur
der schafte bij de paarden van mijn wil
ik leun vermoeid en stil –
de zee mij zichtbaar is zover ik tuur.

Ik zal de halmen niet meer zien
noch binden ooit de volle schoven,
maar doe mij in den oogst geloven
waarvoor ik dien...

Opdat, nog in de laatste voor,
ik weten mag dat mij uw doel verkoor
te zijn een ernstige ploeger
op de landen
van een te worden schoonheid.

EERSTE LEZING

EERSTE BOEK KONINGEN 19, 16b.19-21

In die dagen zei de Heer tot Elia:

„Gij moet Elisa, de zoon van Safat, zalven tot uw opvolger als profeet.”

Elia vertrok en trof Elisa, de zoon van Safat, terwijl die aan het ploegen was. Twaalf koppels ossen gingen voor hem uit; hijzelf bevond zich bij het twaalfde. Toen Elia langs kwam, wierp hij Elisa zijn mantel toe.

Elisa liet de ossen in de steek, liep Elia achterna en zei: „Laat mij eerst afscheid nemen van mijn vader en mijn moeder; dan zal ik u volgen.”

Hij antwoordde hem: „Ga maar weer terug; heb ik je soms tot iets verplicht?”

Hierop ging Elisa naar de ossen terug, slachtte er twee, kookte het vlees op het hout van de jukken en gaf het aan het werkvolk te eten. Daarna vertrok hij, volgde Elia en werd zijn dienaar.

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE GALATEN 5, 1.13-18

Broeders en zusters,

Voor de vrijheid heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weer het slavenjuk opleggen. Gij werdt geroepen om vrije mensen te zijn. Misbruikt echter de vrijheid niet als voorwendsel voor de zelfzucht; dient elkaar in liefde. Want de hele wet is vervat in dit éne gebod: „Bemin uw naaste als uzelf.”

Maar als ge elkaar blijft bijten en klauwen, vrees ik dat ge elkaar op de duur zult verslinden. Ik bedoel dit: leeft naar de Geest, dan zult ge niet uitvoeren wat de zelfzucht dicteert. Wat de zelfzucht wil, strijdt met de Geest, en omgekeerd, het verlangen van de Geest komt in botsing met het egoïsme. Die twee liggen met elkaar overhoop, zodat ge niet kunt doen wat ge zoudt willen doen. Maar als ge u door de Geest laat leiden, staat ge niet onder de wet.

EVANGELIE

LUCAS 9, 51-62

Toen de dagen van zijn verheffing hun vervulling naderden, aanvaardde Jezus vastberaden de reis naar Jeruzalem en zond boden voor zich uit. Dezen kwamen op hun tocht in een Samaritaans dorp om er zijn verblijf voor te bereiden. Maar de Samaritanen ontvingen Hem niet, omdat Jeruzalem het doel van zijn reis was.

Toen de leerlingen Jakobus en Johannes dit gewaar werden vroegen ze: „Heer, wilt Gij dat wij vuur van de hemel afroepen om hen te verdelgen?” Maar Hij keerde zich om en wees hen op strenge toon terecht. Daarop vertrokken zij naar een ander dorp.

Terwijl zij onderweg waren, zei iemand tot Hem: „Ik zal U volgen, waar Gij ook heen gaat.”

Jezus sprak tot hem: „De vossen hebben holen en de vogels hun nesten, maar de Mensenzoon heeft niets waar Hij zijn hoofd op kan laten rusten.”

Tot een ander sprak Hij: „Volg Mij.” Deze vroeg: „Heer, laat mij eerst teruggaan om mijn vader te begraven.”

Jezus zei tot hem: „Laat de doden hun doden begraven; maar gij, ga heen en verkondig het Rijk Gods.”

Weer een ander zei: „Ik zal U volgen, Heer, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten.”

Tot hem sprak Jezus: „Wie de hand aan de ploeg slaat, maar omziet naar wat achter hem ligt, is ongeschikt voor het Rijk Gods.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net